

Китоби Дониёл — Рақами панҷоҳу шаш

Кушодани рози Ваҳй 17: Пешгӯии ниҳони фоҳишаи бузург ва ҳайвони ваҳшӣ

Jeff Pippenger

2024-01-20

Тасвири охирини салтанатҳо дар пешгӯии Китоби Муқаддас дар боби ҳабаҳуми Ваҳй ёфта мешавад. Дар он боб, дар ояти сеюм, Юҳанно ба «биёбон» бурда мешавад, то ки фаришта ба Юҳанно доварию «фоҳишаи бузург»-и пешгӯиро нишон диҳад, ки бар «обҳои бисёр» нишастааст ва бо «подшоҳони замин» «зино» кардааст.

Ва яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт коса доштанд, омада, бо ман суҳан ронда, ба ман гуфт: «Наздик биё; ман доварию фоҳишаи бузургеро, ки бар обҳои бисёр нишастааст, ба ту нишон хоҳам дод: бо вай подшоҳони замин зино кардаанд, ва сокинони замин аз шароби зинои вай маст гардидаанд». Ва ӯ маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва ман занеро дидам, ки бар ҳайвони арғувонранг нишаста буд, ҳайвоне ки аз номҳои куфр пур буд ва ҳафт сару даҳ шох дошт. Ваҳй 17:1–3.

Ба гуфтаҳои худ Юҳанно, «биёбон» ҳазору дусаду шаст соли ҳукмронии папиро аз соли 538 то замони анҷом дар соли 1798 ифода мекунад.

Ва зан ба биёбон гурехт, ба ҷое ки Худо барои вай муҳайё карда буд, то ки ӯро дар он ҷо ҳазору дусаду шаст рӯз ғизо диҳанд. ... Ва ба он зан ду боли уқоби бузург дода шуд, то ки ба биёбон, ба ҷои худ парвоз кунад, ки дар он ҷо вай барои як замон, ва замонҳо, ва нима аз замон, аз рӯйи мор парвариш карда мешавад. Ваҳй 12:6, 14.

Дар рӯҳ, Юҳанно ба он ҳазору дусаду шаст соли ҳукмронии папайи интиқол дода шуд. Он солҳо ба воситаи сеюним соли хушксолӣ дар таърихи Изобал, Аҳъоб ва Илёс рамзӣ пешнамоӣ шуда буданд. Он солҳо мебоист то замоне идома меёфтанд, ки папайи дар соли 1798 захми марговари худро мегирифт, зеро муқаррар шуда буд, ки ин дар поёни ҳаши аввала ба вукӯъ ояд, ки он поёни ҷанге буд, ки бар муқаддасгоҳ ва лашкар ба воситаи ду қудрати харобкунанда — бутпарастӣ ва папайи — оварда шуда буд. Ҳамаи ин воқеиятҳо дар мақолаҳои охир баён гардидаанд.

«Фоҳишаи бузург» ҳамон фоҳишаи Сури Ишаёст, ки мебоист барои ҳафтод соли рамзӣ, ки «рӯзҳои як подшоҳ» буданд, фаромӯш карда шавад. Таърихи Иёлотҳои Муттаҳида таърихи он ҳафтод соли рамзист, ки пешакӣ ба воситаи ҳафтод соли асорат дар давраи ҳукмронии Бобил, нахустин подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддас, намуна гардида буд. Дар тӯли он таърих мебоист фоҳишаи бузурги Сур фаромӯш карда шавад. Дар поёни он таърих мебоист вай ба ёд оварда шавад ва бори дигар берун рафта сурудҳои худро бихонад ва ба ин васила бо подшоҳони замин зино кунад. Юҳанно ба таври рӯҳонӣ ба таърихи ҳукмронии папайи бурда шуд, то доварию қудрати папайиро бубинад. Ҳукми духтари қоҳине, ки зино мекард, ин буд, ки бо оташ сӯзонда шавад.

Ва агар духтари ҳар коҳин бо фоҳишагӣ худро палид созад, вай падари худро низ палид мегардонад; ӯ бояд дар оташ сӯзонда шавад. Ибодат 21:9.

Дар рӯёи довариин фоҳишаи бузург, ки ба Юҳанно аз ҷониби яке аз фариштагоне дода шуд, ки яке аз ҳафт балои охиринро мерехт, ин буд, ки вай бо оташ сӯзонида шуд.

Ва он даҳ шохе ки бар он ҳайвон дидӣ, онҳо аз он фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ӯро хароб ва бараҳна хоҳанд кард, ва гӯшти ӯро хоҳанд хӯрд, ва ӯро ба оташ хоҳанд сӯзонд. Ваҳй 17:16.

Обҳое, ки фоҳишаи бузург бар онҳо нишастааст, халқҳои ҷаҳонанд, ки ҳангоме ки Иёлоти Муттаҳида тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад, то ҳайвонро парастид намояд, зеро ҳокимияти вай дароварда хоҳанд шуд; ва он ҳайвон ҳамон фоҳишаи бузург низ ҳаст. Пас аз он, Иёлоти Муттаҳида подшоҳи барҷастаи он даҳ подшоҳе мегардад, ки дар пешгӯии Ваҳйи Юҳанно боби ҳабдаҳ тасвир шудаанд; ва дар ин тамсил, Иёлоти Муттаҳида нахустин подшоҳро ифода мекунад, ки бо фоҳиша зино мекунад, ҳарчанд вай баъд аз он ин амалро бо ҳамаи подшоҳон ба анҷом хоҳад расонд.

Подшоҳи аввалини бисёр подшоҳон бо Аҳъоб ифода ёфтааст, ки бо фоҳишаи бузург издивоҷ карда буд, ки дар калисои Тиётари ҳамчун Изобал тасвир шудааст. Довариин Изобал (фоҳишаи бузург) ба воситаи даҳ подшоҳ ба анҷом мерасад, ки бо қувваи Иёлоти Муттаҳида маҷбур карда хоҳанд шуд ба иттиҳоди калисо ва давлат дароянд. Он подшоҳон розӣ хоҳанд шуд, ки ба папагӣ иҷоза диҳанд бар ҷаҳон ҳукмронӣ кунад (бар обҳо бинишинад), бо вучуди нафрати худ нисбат ба фоҳиша.

Ва он даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ нагирифтаанд; лекин бо ҳайвон як соат ҳамчун подшоҳон қудрат мегиранд. Инҳо як фикр доранд ва қудрати тавони худро ба ҳайвон медиҳанд. Инҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра онҳоро мағлуб хоҳад сохт, зеро ки ӯ Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо ӯ янд, даъватшуда, баргузида ва вафодоранд. Ва ӯ ба ман меғӯяд: он обҳое ки дидӣ, ки фоҳиша бар онҳо нишастааст, қавмҳо ва издиҳомҳо ва миллатҳо ва забонҳоянд. Ва он даҳ шохе ки бар ҳайвон дидӣ, инҳо аз фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ӯро вайронӣ бараҳна хоҳанд кард, ва гӯшташро хоҳанд хӯрд, ва ӯро дар оташ хоҳанд сӯзонд. Зеро Худо дар дилҳои онҳо ниҳодааст, ки иродаи ӯро ба ҷо оваранд, ва ҳамфикр бошанд, ва подшоҳии худро ба ҳайвон диҳанд, то суҳанони Худо ба амал оянд. Ва он зане ки дидӣ, ҳамон шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад. Ваҳй 17:12–18.

«Даҳ подшоҳ» (Созмони Милали Муттаҳид) дар асл аз папагарӣ нафрат доранд, аммо зеро фишори шароит маҷбур мешаванд салтанати кӯтоҳумри худро ба қудрати папагӣ таслим намоянд, ба умеди беҳудае ки ҷаҳонро аз балоҳои рӯзафзуни он начот диҳанд. Ҳангоме ки фиреби ӯро дарк мекунанд, онҳо ба абзоре табдил меёбанд, то ӯро бо оташ бисӯзонанд, дар иҷрои шарияте ки дар Ибодат 17 омадааст.

«Даҳ подшоҳ» ба воситаи озоре, ки бар қавми охирамони Худо меоранд, «бо Барра ҷанг мекунанд».

Чаро халқҳо ба ғазаб меоянд, ва мардумон ботиле меандешанд? Подшоҳони замин бармехезанд, ва ҳокимон якҷоя машварат мекунанд, бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ё, гуфта: «Бандҳои онҳоро бишканем, ва ресмонҳои онҳоро аз худ дур афканем». Он ки дар осмонҳо нишастааст, хоҳад хандид; Худованд онҳоро ба истехзо хоҳад гирифт. Он гоҳ ба онҳо дар хашии Худ сухан хоҳад гуфт, ва онҳоро дар ғазаби шадиди Худ ба изтироб хоҳад овард. Забур 2:1–5

Таъқибе, ки аз ҷониби подшоҳони замин ба хотири папагӣ анҷом дода мешавад, ҳамчунин бар зидди Масеҳ дар салиб низ ба амал оварда шуд.

ки ба воситаи даҳони бандаи Худ Довуд гуфтаи: «Чаро халқҳо ба ҳашм омаданд, ва қавмҳо ботилро андешиданд? Подшоҳони замин бархостанд, ва ҳокимон якҷоя чамъ шуданд бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ё». Зеро дар ҳақиқат бар зидди Бандаи муқаддаси Ту Исо, ки Ёро Ту тадҳин кардаи, ҳам Ҳиродус ва ҳам Понтиус Пилотус бо халқҳои ғайрияҳудӣ ва қавми Исроил чамъ шуданд, то ҳар он чиро ба амал оваранд, ки дасти Ту ва машварати Ту пешакӣ муайян карда буд, ки воқеъ гардад. Аъмол 4:25–28.

«Подшоҳони замин», ки ҳангоми маслӯб шудани Масеҳ бар зидди Ё бархостанд, намоёндаи он «даҳ подшоҳ»-и Ваҳйи боби ҳабдахум мебошанд, ки боз бо Барра ҷанг мекунанд, ба воситаи таъқиб кардани қавми Ё. Дар салиб, он подшоҳон ҳамон «ҷамоати шарирон» буданд, ки Масеҳро «иҳота карданд», ва бо қавми Ё дар рӯзҳои охир низ ҳамин тавр мекунанд.

Зеро сагон маро иҳота кардаанд; анҷумани бадкорон маро муҳосира намудааст; дастҳо ва пойҳои маро сӯроҳ кардаанд. Ҳамаи устухонҳоямро метавонам шуморам; онҳо ба ман менигаранд ва маро тамошо мекунанд. Либосҳоямро дар миёни худ тақсим мекунанд, ва бар ҷомаи ман қуръа меандозанд. Забур 22:16–18.

Даҳ подшоҳе, ки доварию бар фоҳишаи бузург меоранд, ёро бо оташ месӯзонанд, зеро вай фоҳишае аст, ки худро духтари қоҳин вонамуд мекунад. Он подшоҳон ҳамчунин ҳамчун «сагон» тасвир шудаанд, ва даҳ подшоҳ на танҳо фоҳишаи бузургро бо оташ хоҳанд сӯзонд, балки «гӯшти ёро хоҳанд хӯрд». Марги Изобал он гоҳ ба вукӯъ пайваست, ки ёро аз болои девор афканданд ва бар замин пош хӯрд, ва сипас сагон омада, гӯшти ёро хӯрданд.

Ва ҳангоме ки Еҳу ба Изреѐил омад, Изобал аз он огоҳ шуд; ва рӯи худро орошт, ва мӯи сари худро зеб дод, ва аз тиреза ба берун нигарист. Ва чун Еҳу аз дарвоза даромад, вай гуфт: «Оѐ Зимрӣ, ки хоҷаи худро кушт, ороиш дошт?» Ва ӯ рӯи худро ба сӯи тиреза бардошта, гуфт: «Кист, ки бар ҷониби ман бошад? Кист?» Ва ду ӛ се хочасаро ба сӯи ӯ назар андохтанд. Ва ӯ гуфт: «Ёро ба поён партоед». Пас ёро ба поён партофтанд; ва андаке аз хуни вай бар девор ва бар аспон пошида шуд; ва ӯ вайро зери по поймол кард. Ва чун даромад, хӯрд ва нӯшид, ва гуфт: «Акнун рафта, ин зани малъунро бубинед ва ёро дафн кунед, зеро вай духтари подшоҳ аст». Ва онҳо рафтанд, то ёро дафн кунанд; аммо аз вай ҷуз косахонаи сар ва поҳо ва қави дастҳояш чизе наѐфтанд. Бинобар ин баргашта, ба ӯ хабар доданд. Ва ӯ гуфт: «Ин аст каломи Худованд, ки ба воситаи бандаи Худ, Илѐсии Тишбӣ, гуфта буд: “Дар қитъаи Изреѐил сагон гӯшти Изобалро хоҳанд хӯрд; ва ҷасади Изобал бар рӯи замин дар қитъаи Изреѐил мисли саргин хоҳад буд, ба

тавре ки нахоҳанд гуфт: ин Изобал аст»». 4 Подшоҳон 9:30–37.

Даҳ подшоҳ, ки Созмони Милали Муттаҳид мебошанд ва подшоҳи аълои онҳо Иёлотӣ Муттаҳида аст, бо сӯзонидани вай ба оташ ва хӯрдани гӯшти вай довариро бар папиат ба амал хоҳанд овард. Ҳамон доварӣ он чизест, ки фаришта омад, то ба Юҳанно нишон диҳад; ва барои ин ӯ Юҳанноро ба дохили таърихи биёбон бурд, аммо на танҳо ба нуқтаи тасодуфӣ дар таърихи биёбон, балки ба ҳуди анҷоми он давра. Равшан аст, ки Юҳанно дар охири ҳазору дусаду шаст сол гузашта шуда буд, зеро вақте ки ӯ он занро мебинад, вай аллакай аз хуни таъкибот маст буд ва аллакай ҳамчун модари фоҳишаҳо шинохта мешуд.

Пас ӯ маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва ман занро дидам, ки бар ҳайвони арғувонӣ нишаста буд, пур аз номҳои куфр, ва ҳафт сару даҳ шох дошт. Ва он зан дар либоси арғувонӣ ва сурх ороста шуда буд, ва бо тилло, сангҳои гаронбаҳо ва марворид зинат ёфта буд; дар дасти худ чомӣ тиллоие дошт, ки аз зиштиҳо ва начосати зинокорӣ вай пур буд. Ва бар пешони ӯ номе навишта шуда буд: РОЗ, БОБИЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ ФОҲИШАҲО ВА ЗИШТИҲОИ ЗАМИН. Ва ман он занро дидам, ки аз хуни муқаддасон ва аз хуни шаҳидони Исо маст буд; ва ҳангоме ки ӯро дидам, ба ҳайрати азим афтадам. Ваҳй 17:3–6.

Фоҳишаи Сур, ки ҳамчунин ҳамон «фоҳишаи бузург» аст, ки дар Ваҳй боби ҳабдаҳ тасвир шудааст, бояд то он замоне фаромӯш мешуд, ки боз аз нав сурудҳои худро бихонад ва бо подшоҳони замин зино кунад.

Ҳар луғати мӯътабари пеш аз соли 1950 нашршуда нишон медиҳад, ки он зане, ки дар Ваҳй боби ҳабдаҳ бо арғувонӣ ороста шудааст, рамзи калисои католикии Рум мебошад, аммо имрӯз ҷаҳон калисои католикиро як калисои масеҳӣ мепиндорад. Ҷаҳон фаромӯш кардааст, ки вай дар асл кист.

Вақте ки Юҳанно ӯро дид, таъкиботи асрҳои торикӣ ба анҷоми худ расида буд, зеро ӯ аллакай аз хуни муқаддасон маст шуда буд. Ҷисмонӣ рӯҳониро тасвир мекунад, ва инсон пас аз нӯшидан маст мешавад, на пеш аз он.

Протестанте, ки садсолаҳо пеш аз соли 1798 аз католицизм ҷудо шуда буданд, то соли 1798 аллакай бозгашти худро ба ҳамбастагии католикӣ оғоз карда буданд, зеро вай ҳамчун «МОДАРИ ФОҲИШАҲОН» шинохта шуда буд. Вақте ки Юҳанно ӯро дид ва ба ҳайрат афтад, калисоҳое, ки пештар аз ҳамнишинии ӯ ҷудо шуда буданд, аллакай бозгашта буданд. Пас, Юҳанно ба соли 1798 бурда шуд, замоне ки он фоҳишаи бузург аллакай миллионҳо масеҳиёнро ба қатл расонида буд ва аллакай калисоҳои пешини протестантиро фирефта буд, то даъвои густохонаи ӯро бипазиранд, ки вай сарвари калисоҳо аст, ҳамон тавре ки Юстиниён ӯро дар соли 533 муайян карда буд.

Аз нуқтаи назари нубуввати соли 1798, фаришта он гоҳ ба Юҳанно охирин тасвири салтанатҳои нубуввати Китоби Муқаддасро пешкаш намуд.

Ва фаришта ба ман гуфт: «Чаро дар ҳайрат афтадӣ? Ман ба ту сирри он зан ва он ҳайвонро, ки ӯро мебардорад ва ҳафт сару даҳ шох дорад, хоҳам гуфт. Он ҳайвоне ки ту

дидӣ, буд ва нест; ва аз вартаи беҳад берун хоҳад омад ва ба ҳалокат хоҳад рафт; ва сокинони рӯи замин, ки номҳояшон аз ибтидои олам дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, ба ҳангоми дидани он ҳайвон, ки буд ва нест ва боз ҳаст, дар таачҷуб хоҳанд монд. Ва дар ин ҷост фаҳме, ки ҳикмат дорад. Ҳафт сар — ҳафт кӯҳ аст, ки зан бар онҳо нишастааст. Ва ҳафт подшоҳ ҳастанд: панҷашон сукут кардаанд, яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст; ва чун биёяд, бояд андак муддате бимонад. Ва он ҳайвоне ки буд ва нест, ҳуди ӯ ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи ҳамон ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ва он даҳ шохе ки ту дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз салтанатро нагирифтаанд; аммо як соат бо ҳайвон ҳамчун подшоҳон қудрат хоҳанд гирифт». Ваҳй 17:7–12.

Дар нубуввати Китоби Муқаддас ҳайвон подшоҳист, чунон ки дар бобҳои ҳаштум ва ҳаштуми Дониёл ба осонӣ муайян мешавад; ва сирре, ки фаришта ба Юҳанно пешкаш мекунад, сирри ҳайвон ва занест, ки бар ҳайвон савор аст. Он зане, ки бар ҳайвон савор аст, ҳамон фоҳишаи бузург аст, ки бо подшоҳони замин зино мекунад. Вай Изобал аст ва шавҳараш Аҳъоб мебошад.

Бинобар, мард падару модари худро тарк намуда, ба зани худ хоҳад пайваست; ва онҳо як тан хоҳанд шуд. Ҳастӣ 2:24.

Мард мард аст ва зан зан аст, аммо якҷоя онҳо як тан мебошанд. Асрори ҳайвон дар он аст, ки он омезиши калисо ва давлат аст, яъне омезиши зан (калисo) ва ҳайвон (подшоҳон), ки як салтанатанд ва аз ду қисм иборат аст. Давлатдорӣ ва калисодорӣ, ки бо ҳам якҷо шудаанд ва дар он зан бар ин робита ҳукмрон аст, «сурати ҳайвон» мебошад. Ба Юҳанно зане нишон дода мешавад, ки ҳайвон ӯро мебарад, зеро маҳз ӯст, ки бар ин робита ҳукмрон аст.

Ва зане, ки дидӣ, ҳамон шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад. Ваҳй 17:18.

Ҳайвони ваҳшӣ ва зан якҷоя як подшоҳиро (як ҷисмро) намояндагӣ мекунанд, аммо фаришта робитаи фоҳишаи бузургро бо подшоҳони замин таъкид менамояд. «Ҳайвоне ки» «буд, ва нест», ва ки «аз вартаи беҳад боло хоҳад омад ва ба ҳалокат хоҳад рафт», ва ки «сокинони рӯи замин» аз пайи он «дар ҳайрат хоҳанд монд», папагӣ мебошад, вақте ки захми марговари фоҳишаи бузург шифо меёбад. Вай «буд» подшоҳии панҷуми пешгӯии Китоби Муқаддас, аммо «муқаррар гардида буд», ки вай дар соли 1798 захми марговар бигирад.

Ҳангоме ки Юҳанно дар рӯҳ ба соли 1798 бурда шуд, вай ҳайвон «набуд»; аммо вақте ки захми марговараш дар поёни ҳафтод соли рамзӣ, ки бо қонуни наздикояндаи якшанбе ба анҷом мерасад, шифо меёбад, вай боз «ҳаст» — зинда, сурудҳои худро мекунад, зино мекунад ва масеҳиёро мекушад.

Боби ҳабдахум охири баёни подшоҳӣ мебошад, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас зикр шудаанд, ва бинобар ин он бояд бо нахустин ёдкарди подшоҳӣ нубуввати Китоби Муқаддас мувофиқат намояд. Нахустин ёдкарди он подшоҳӣ дар боби дуҷуми Дониёл ёфт мешавад, ки бар ҳар ду чадвале тасвир гардидааст, ки иҷрои амри Ҳабаккуқ буданд, то рӯёро бинависанд ва онро бар лавҳаҳо равшан созанд.

Миллерчиён дар фаҳмиши худ оид ба подшоҳиҳои Дониёл дар нубуввати Китоби Муқаддас, чунон ки дар бобҳои ду, ҳафт ва ҳашт тасвир шудаанд, дуруст буданд, аммо фаҳмиши онҳо нокомил буд. Ҷавоҳироти Миллер аз боби дуюми Дониёл дар айёми охир даҳ маротиба равшантар медурахшад, зеро он чун муайянкунандаи ишораи аввал на танҳо ба подшоҳиҳои нубуввати Китоби Муқаддас, балки ҳамчунин ба ишораи аввали он ваҳй шинохта мешавад, ки ҳаштум аз миёни он ҳафт аст. Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози чизе тасвир мекунад.

Ҳамаи пайғамбарон дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, ва Юҳанно, дар Ваҳй боби ҳабдаҳ, подшоҳии охирини заминиро муайян мекунад, вақте ки ӯ «он ҳайвони ваҳширо, ки» «буд, ва нест; ва аз вартаи беҳад боло хоҳад омад, ва ба ҳалокат хоҳад рафт» муаррифӣ менамояд. Он ҳайвони ваҳшӣ аз «вартаи беҳад» боло меояд, ки ин рамзи «зуҳури нави қудрати шайтонӣ» мебошад.

«Вақте ки онҳо шаҳодати худро ба анҷом расонанд [ба анҷом расонида истодаанд].» Даврае, ки дар он ду шохид мебоист палосдарбар карда нубувват намоянд, дар соли 1798 ба поён расид. Ҳангоме ки онҳо ба анҷоми кори худ дар пинҳонӣ наздик мешуданд, мебоист қуввате, ки ҳамчун “он ҳайвоне ки аз ҷоҳи беҳад мебарояд” тасвир шудааст, бар зидди онҳо ҷанг барангезад. Дар бисёре аз миллатҳои Аврупо қудратҳои, ки дар Калисо ва Давлат ҳукмронӣ мекарданд, дар тӯли асрҳо ба воситаи папагӣ таҳти назорати Шайтон буданд. Аммо дар ин ҷо зуҳури нави қудрати шайтонистӣ ба назар оварда мешавад.” Муборизаи Бузург, 268.

Баъзе аз илоҳиётшиносон баҳс хоҳанд кард, ки азбаски «ҳайвоне ки аз жарфои беинтиҳо боло меояд» дар Ваҳй боби ёздаҳ дар он порча ҳамчун атеизми Инқилоби Фаронса муайян шудааст, пас ибораи «жарфои беинтиҳо» рамзи атеизм аст. Аммо Исломи дар Ваҳй боби нӯҳ аз «жарфои беинтиҳо» боло омад, ва Исломи атеизм нест. Жарфои беинтиҳо зуҳуроти шайтонӣ ۞ ифода мекунад.

«Ба вай гуфтам, ки Худованд дар рӯё ба ман нишон додааст, ки месмеризм аз Иблис, аз вартаи беҳадаст, ва ки он ба зудӣ ба ҳамон ҷо хоҳад рафт, ҳамроҳ бо онҳое ки ба истифодаи он идома медоданд». Review and Herald, July 21, 1851.

Ҳар он ки аз «иблис» бошад, аз «ҷоҳи бепоён» аст. Дар Ваҳйи боби ҳабдаҳум, он ҳайвоне ки аз ҷоҳи бепоён боло меояд, ҳамон қудратест, ки ба ҳалокат меравад, ва онҳое ки номҳояшон дар китоб навишта нашудааст, аз пайи он ба ҳайрат хоҳанд омад. «Ҳалокат» маънои маҳкумияти абадиро дорад ва дар Ваҳй ҳамчун «кӯли оташ» муаррифӣ шудааст, ки ҳайвон ба он андохта мешавад.

Ба ҳайвон дастгир карда шуд, ва бо вай он пайғамбари дурӯғин, ки пеши ӯ мӯъҷизот ба амал оварда буд, ва ба воситаи онҳо онҳое, ки нишони ҳайвонро қабул карда буданд ва ҳайкали ӯро парастид, мекарданд, фирефта буд. Ҳар дуяшон зинда ба кӯли оташе, ки бо кибрит месӯхт, андохта шуданд. Ваҳй 19:20.

Дар боби сздаҳум ҳайвони аввалине, ки аз баҳр мебарояд ва Хоҳар Уайт онро бевосита бо папагарӣ айният медиҳад, муайян карда мешавад. Дар он порча ҷаҳон аз пайи ҳайвони папагӣ ба ҳайрат меафтад.

Ва яке аз сарҳои ӯро дидам, гӯё ки то ба марг захмӣ шуда бошад; ва захми марговараш шифо ёфт; ва тамоми ҷаҳон аз ақиби ҳайвон бо ҳайрат рафт. Ваҳй 13:13.

Ҳайвони боби ҳабаҳуми Ваҳй, ки «сокинони замин аз паси он ба ҳайрат хоҳанд омад», зуҳури ниҳони қудрати шайтонӣ аст, ки ҳангоми шифо ёфтани захми марговари папагӣ дар қонуни якшанбеи ба қарибӣ оянда ба амал меояд. Ҳар як хусусияти нубуввати зан ва ҳайвоне, ки ӯ дар боби ҳабаҳум бар он савор аст, калисои Румро муайян мекунад, ҳамон тавре ки луғатҳои пеш аз соли 1950 нашршуда муайян мекарданд.

Ҳайвони Ваҳйи бобҳои ҳабаҳум рамзи иттиҳоди калисо ва давлат аст, ки ҳамон сурати ҳайвон мебошад. Ҳайвоне, ки ҳафт сар ва даҳ шох дорад, он подшоҳиест, ки аз даҳ подшоҳ таркиб ёфтааст (Созмони Милали Муттаҳид), ки зан бар он савор мешавад ва бар он ҳукмронӣ мекунад. Зан папагарӣ аст, ки ҳамчун Бобули бузург, модари фоҳишаҳо, шинохта шудааст. Пас аз он ки рамзҳо муайян карда мешаванд, мо метавонем ба соли 1798 бозгардем; ҳамон нуктаи таърихе, ки Юҳанно ба он бурда шуд, то охири тасвири подшоҳҳои пешгӯии Китоби Муқаддасро қабул намояд.

Мо дар мақолаи навбатӣ ба он подшоҳҳо ва тасвири онҳо дар боби дуҷуми китоби Дониёл хоҳем пардохт.

«Ҳар як миллате, ки ба сахнаи амал қадам гузоштааст, иҷозат дода шудааст, ки ҷойи худро бар рӯи замин ишғол намояд, то маълум гардад, ки оё он мақсади “Нозир ва Қуддуси Муқаддас”-ро ба иҷро мерасонад ё не. Нубувват бархостан ва сукути империяҳои бузурги ҷаҳон — Бобил, Модия ва Форс, Юнон ва Рум — ро пайгирӣ намудааст. Бо ҳар яке аз инҳо, чунон ки бо миллатҳои камқудраттар низ, таърих худро такрор кардааст. Ҳар яке давраи озмоиши худро дошт, ҳар яке ноком гардид, ҷалоли он пажмурда шуд, қудрати он аз миён рафт, ва ҷойи онро дигаре ишғол намуд.»

«Ҳарчанд халқҳо усулҳои Худоро рад карданд ва дар ин раддия ҳалокати худро ба амал оварданд, ҳанӯз ҳам ошкор буд, ки мақсади илоҳӣ ва ҳоким бар ҳама, дар тамоми ҳаракатҳои онҳо амал мекард». Education, 177.